

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2018. június 21. napján nyilvánosan megtartott fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt vádlott neve ellen indult büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2018. március 28. napján kihirdetett 3.B.431/2017/25. számú ítéletét *megváltoztatja*.

A Tatabányai Járásbíróság 2016. november 28. napján jogerős 3.Bpk.548/2016/2. számú végzését hatályon kívül helyezi.

A vádlott terhére megállapított kábítószer-kereskedelem büntettének kísérlete minősítéséből mellőzi a kísérletre (Btk. 10.§ (1) bekezdés) történő utalást.

A vádlottal szemben 5.000 (ötezer) Ft vagyonekobzást rendel el.

Egyebekben helybenhagyja.

I n d o k o l á s

A Tatabányai Törvényszék a 3.B.431/2017/25.szám alatti ítéletével a vádlott vonatkozásában a Tatabányai Járásbíróság 3.Bpk.548/2016/2.szám alatti végzésével alkalmazott próbára bocsátást megszüntette, a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 176.§ /1/ bekezdés IV.fordulat és a /3/ bekezdés szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntettének kísérletében és a Btk. 345.§-a szerint minősülő hamis magánokirat felhasználásának vétségében. Ezért halmazati büntetésül 5 év 6 hónapi szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg. A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett arról, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlott lakásán lefoglalt pénzeszközök lefoglalását megszüntette és kiadni rendelte a vádlottnak azzal, hogy a bűnügyi költség biztosítására visszatartja. A kábítószerrel összefüggésbe hozható lefoglalt tárgyak elkobzásáról, az egyéb tárgyak lefoglalásának megszüntetése mellett a vádlottnak történő kiadásáról rendelkezett. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, súlyosabb büntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést, melyet átiratában a fellebbviteli főügyészség fenntartott hivatkozva arra, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást az eljárási szabályok betartásával folytatta le. A tényállást ennek megfelelően lényegében megalapozottan állapította meg, amely személyi részében a vádlott

erkölcsi bizonyítványa alapján egy korábbi elítélésének adataival, valamint azzal egészítendő ki, hogy a házkutatás során a vádlott lakásán 300 CHF is lefoglalásra került.

Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének megfelelően eleget tett. Nem támadható az ezzel kapcsolatosan kifejtett érvelése sem, a beszerzett bizonyítékok egyértelműen alátámasztották, hogy a vádlott korábban már értékesített kábítószer, a lefoglalt kábítószer is továbbértékesítés céljából szerezte be, ebből pedig az következik, hogy a bűnösségre vont helyes következtetés mellett nem felel meg a büntetőjogi anyagi jogszabályoknak a cselekmény alakzatára utalás, a kábítószer-kereskedelem büntetvényének nem a kísérlete, hanem befejezett alakzata valósult meg, figyelemmel az 1/2007.BJE. határozat iránymutatásaira is. A kiszabott büntetéssel kapcsolatosan amellelt foglalt állást, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés az irányadó középértéktől olyan mértékben elmarad, amely ebben a formában nem szolgálja a kettős büntetési célokat. További büntetési, súlyosító körülményként hívta fel, hogy a vádlott a terhére rótt bűncselekmény elkövetésekor próbára bocsátás hatálya alatt állt, valamint, hogy kábítószer-fogyasztó, ugyanakkor a helyes minősítés mellett nem enyhítő körülmény a cselekmény kísérleti szakban maradása.

Hivatkozott emellett arra, hogy a próbára bocsátással érintett ügyben a bíróság elmulasztotta megállapítani az ügyben felmerült 6.350 Ft bűnyogi költséget, így ennyivel növelni kell annak a jelen ügyben a vádlott terhére rótt összegét. A tényállás alapján a vádlott 5.000 Ft értékben értékesített kábítószer, így arra nézve vagyoneklobzás alkalmazását is indítványozta. Ezekkel a kiegészítésekkel, pontosításokkal, a büntetésnek az ügyészi indítvány szerinti súlyosítása mellett az elsőfokú bíróság ítéletének egyebekbeni helybenhagyására tett indítványt.

A vádlott védője a fellebbezést írásban is indokolta és módosította indítványozva, hogy a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Be. 373.§. /1/ bekezdés III/a.pontja és a Be.375.§/1/ bekezdése, valamint a Be. 376.§/1/ bekezdése alapján helyezze hatályon kívül. Ezen hatályon kívül helyezési okok mentén elsőként hivatkozott arra, hogy a törvényszék indokolási kötelezettségének nem tett eleget, hiszen az ügyészségi vádiratban is megjelölt tanú 7, tanú 9, tanú 1, tanú 3, tanú 2 tanúvallomását az ítéletben nem ismertette, nem vette figyelembe a bizonyítékértékelés során.

Nem adott számot arról indokolásában, hogy ezen, a vádlotti védekezést alátámasztó bizonyítékokat miként kezelte, értékelte, ezáltal megsértette a Be.258.§ /3/ bekezdés d/ pontjában írt törvényi előírást, amely a Be.373.§ /1/ bekezdés III/a. pontja értelmében az indokolási kötelezettség elmulasztása miatt az ítélet hatályon kívül helyezését kell, hogy eredményezze. A fellebbezés indokolásának második részében a védő a titkos információ gyűjtés és a titkos adatszerzés jogi háttérét egyként kezelve fejtette ki érveit amellelt, hogy a nyomozás során az adott adatok beszerzésére törvénysértő módon került sor, így azokat a bizonyítéki körből ki kell rekeszteni. Harmadikként a védő az elsőfokú ítélet másodfokú eljárásban ki nem küszöbölhető megalapozatlanságára hivatkozott. E körben utalt arra, hogy a bíróság által tanúként kihallgatott tanú 7 nem azonos a titkos információ gyűjtés anyagában található tanú 7-val, aki a tanú fia, az ítélet indokolásában hivatkozott **A.A.** pedig a büntetőeljárásban egyáltalán nem szerepelt, abban semmilyen pozícióban nem vett részt. A bíróság annak ellenére, hogy tanú 7t tanúként kihallgatta, nem tárta elé a TÜK közlemény érintett részét, nem nyilatkoztatta meg, hogy a telefonhívás kezdeményezőjeként szereplő tanú 7 megegyezik-e az ő személyével. Mindezen bizonyítási hiányosságok miatt megalapozatlan a törvényszék azon következtetése, hogy tanú 7 lett volna a drogügyletek sofőrje, futárja. A telefonlehallgatási anyaggal kapcsolatosan további kifogásként hivatkozott a védő arra, hogy azok tartalmából az elsőfokú bíróság téves következtetéseket vont, azokból nem következik ítéleti bizonyossággal, hogy a telefonkapcsolat során a felek kábítószer adás-vételéről beszéltek. A titkos információ gyűjtés anyagának felhasználhatóságával kapcsolatosan további kifogásként hivatkozott arra, hogy az iratokban annak eredményei kivonatos formában kerültek elhelyezésre, a kiragadott részek önmagukban értelmezhetetlenek, azokból

minden kétséget kizáró bizonyosságú megállapítások nem tehetők. Mindezekre tekintettel az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása a Be.376.§ /1/ bekezdése alapján is indokolt.

Az elsőfokú bíróság ítéletében maga is foglalkozott a titkos információ gyűjtés adatainak felhasználhatóságával, miután a védelem azzal kapcsolatosan már az elsőfokú eljárásban is megfogalmazta kifogásait.

Ezért ezen körülmények tisztázása érdekében az ítéletábra megkereste a Tatabányai Törvényszék elnökét, aki 13/4/2017.TÜK. számon igazolta, hogy a Tatabányai Törvényszék kijelölt bírása a Komárom-Esztergom Megyei Rendőr-főkapitányság Bünygyi Igazgatójának 11700-1/15/2017. TÜK számú kérelmére a B.13/1/2017.számú határozatával engedélyezte vádlott neve vonatkozásában a Komárom-Esztergom Megyei Rendőr-főkapitányság Felderítő Osztálya részére a + 36/70/905-60-69 hívószámú telefonkészüléken elhangzott beszélgetések rögzítését a 2017. február 23.napján 14 óra 00 perctől 2017. május 19.napján 14 óra 00 percig terjedő időszakban folytatott beszélgetések tartalmának bizonyítékok beszerzése céljából történő megismerését és azok technikai eszközökre történő rögzítését. A titkos nyomozás a Btk. 176.§ /1/ bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntette miatt folyt.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az eredetileg nyilvános ülésre tűzött ügyben tárgyalásra tért át, melyen a fenti igazolás ismertetésre került.

A másodfokú tárgyaláson a vádlott a Be.117. §-a szerinti kioktatást követően nem kívánt vallomást tenni.

A fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat- kiemelve és ismertetve lényeges elemeit- változatlan tartalommal fenntartotta.

A vádlott védője az írásbeli indítvánnyal egyezően- jelezve, hogy a másodfokon felvett bizonyítás eredményéhez képest is tartja a titkos információ gyűjtés felhasználhatóságával kapcsolatosan írásban kifejtett álláspontját is- adta elő perbeszédét. Reagált a fellebbviteli főügyészség indítványára is annyiban, hogy nem tudja osztani a bűncselekmény eltérő minősítésére irányuló érveit. Hivatkozott e körben arra, hogy a Komárom-Esztergom Megyei Főügyészség forgalomba hozatallal elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének kísérletével vádolta meg vádlottat. Az elsőfokú bíróság is ilyen minősítés mellett állapította meg a vádlott büntetőjogi felelősségét. Kiegészítette az írásbeli fellebbezést még annyiban, hogy álláspontja szerint tanú 5 tanú vonatkozásában nem volt szabályszerű felismertetésre bemutatás, mindenféle erre vonatkozó eljárási rendet megsértett a nyomozóhatóság, így ennek eredményét az elsőfokú bíróságnak nem lehetett volna figyelembe vennie, hanem el kellett volna fogadnia tanú 5 tanúnak a tárgyaláson tett azon nyilatkozatát, hogy nem a vádlottat látta **B.B.** nevű dílerével beszélgetni.

A fellebbviteli főügyészség képviselője viszonválaszában rámutatott, hogy a törvényszék a vádlott bűnösségét a kábítószer-kereskedelem büntettének a IV.fordulat szerinti elkövetési magatartásként, mint kereskedelem értékelte, ezért helyes a bűncselekmény befejezett alakzatát megállapítani. Nem vitathatóan az elsőfokú bíróság az indokolásban használta a" nyilvánvalóan, minden bizonnyal, a bíróság szerint" kifejezéseket, a tényállás azonban egyértelműen és határozottan rögzíti a büntetőjogi felelősség szempontjából releváns tényeket. A védelem által hivatkozott 5 tanú pedig sem a vádlottra terhelő, sem mentő nyilatkozatot nem tett, a nyomozóhatóságnak rajtuk kívül is sikerült egyéb személyeket felkutatnia, akik vásároltak a vádlottól kábítószer. Nem vitatta a

fellebbviteli főügyészség, hogy a bíróság összekeverte, összemosta tanú 7, **C.C.** és **A.A.** személyét, de a bizonyítás szempontjából nem az adott neveknek, hanem a telefonlehallgatás tartalmának van jelentősége, az azokból levont következtetések helyességét a nevek esetleges összecserélése, pontatlan megjelölése nem érinti.

A védő viszonzásában az ügyési érvelés ellenére is kitartott álláspontja mellett.

A tárgyaláson megjelent vádlott az utolsó szó jogán kérte, hogy az ítélet tábla a mellette szóló körülményeket vegye figyelembe, a büntetést úgy enyhítse, hogy nem vonjon maga után tényleges szabadságelvonást.

A fellebbezésekre tekintettel az ítélet tábla a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a Be. 348.§ /1/ bekezdése értelmében.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett olyan hibát, mulasztást a bizonyítási eljárás során, amely az érdemi felülbírálat akadályát képezhetne volna. A másodfokon felvett bizonyítás eredményeként megállapítható, hogy a titkos információ gyűjtés törvényesen, valamennyi ide vonatkozó szabály betartásával folyt így a lehallgatási anyag teljes egészében felhasználható volt. A védelem az írásbeli fellebbezésben összemosta a titkos információ gyűjtés és titkos adatszerzés szabályait, amikor a Be.206.§-ának előírásaira hivatkozva fogalmazta meg kifogásait.

A vádlott részben beismerő vallomást tett annyiban, hogy rendszeres kábítószer fogyasztó, a lakásán feltalált és lefoglalt kábítószer saját fogyasztás céljából vásárolta végig következetesen tagadva, hogy azt értékesítésre szánta. A vegyész-szakértői és orvos-szakértői vélemények ismeretében beismerő vallomásán is módosított, előadva, hogy a lefoglalt kábítószer egy részét élettársa vásárolta meg és helyezte el a lakásban az ő tudta nélkül. Az elsőfokú bíróság vallomásait alapos vizsgálatnak vetette alá, e körben figyelemmel volt a házkutatás adataira, **D.D.** élettárs nyomozás során tett gyanúsított, majd a tárgyaláson előadott tanúvallomásra. Ebben a részében logikus, részletes bizonyítékértékelést követően alappal a védelem részéről nehéz támadni azt az ítéleti megállapítást, hogy valamennyi, a lakásban lefoglalt kábítószer a vádlott birtokolta, vallomásának megváltoztatására csupán azért került sor, hogy a jelentős mennyiség alsó határát nem sokban meghaladó összes tiszta hatóanyag-tartalom a cselekmény minősülését meghatározó ún. köztes mennyiség keretei közé kerüljön, mint ahogy ugyancsak nem elfogadva, ehhez a megváltoztatott vallomáshoz láttá illeszthetőnek a vádlott élettársának tárgyaláson tanúként tett előadását is.

A védelem kifogásolta és egyik hatályon kívül helyezési okként jelölte meg, hogy a törvényszék ítéletében nem ismertette, értékelte tanú 7, tanú 9, tanú 1, **E.E.** és tanú 2 tanúvallomását. Nem vitatható, hogy ez elmaradt, s ez eljárási hibaként jelentkezik az ügyben, de az ítélet tábla megítélése szerint ez a körülmény nem alkalmas arra, hogy ez okból a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét hatályon kívül helyezze és új eljárás lefolytatására utasítsa. Ezen öt tanú vallomása valóban beleilleszkedik a vádlotti védekezésbe, amit e körben is kellő gondossággal, alaposan vizsgált az elsőfokú bíróság. Önmagában az a körülmény, hogy a kihallgatott öt személy nem tett terhelő vallomást a vádlottra, e körben nem akasztotta meg a nyomozást, a felderítés tovább folyt, a nyomozóhatóság további bizonyítékok beszerzésére törekedett, így kihallgatásra került **F.F.** és tanú 5 is, akik a nyomozás során tett vallomásukban meggyőző módon leigazolták, hogy közvetlenül a vádlottól, illetve az ő dílerétől szerezték be a kábítószer. Ugyan ezen kezdeti vallomásukat az eljárás későbbi szakaszában visszavonták, de a törvényszék helytálló, logikus indokát adta annak, hogy ezen utóbbi vallomásukat miért nem fogadta el. Minderre tekintettel az ítélet tábla csak a

másodfokú eljárásban tilalmazott felülmérlegeléssel tudott volna a vádlotti védekezésnek megfelelő, eltérő tényállást megállapítani. Itt jegyzi meg az ítéletábra, hogy tanú 5 tanúkihallgatása keretében nem felismerésre bemutatás, hanem a tanú által megnevezett- a nyomozás addigi adatai alapján az általa előadott nyilatkozat szerinti találkozáson részt vevő személyként szóba jöhető vádlott neve fényképét mutatta be számára a nyomozó, melyre a tanú határozott, egyértelmű válaszból közölte, hogy ő az a személy, akivel **B.B.** a vallomásában említett „Gy-val beszélt” a kérdéses helyen és körülmények közt. A tanú vallomásának a szabad bizonyítás adta keretek közt eljárásjogi szempontból ezt a részét sem kellett kirekeszteni a bizonyítéki körből. Az, hogy az így beszerzett bizonyíték mekkora bizonyító erővel rendelkezik, a bíróságnak kell eldöntenie a bizonyítékértékelés keretében. E kérdést illetően is választ adott ítéletében az elsőfokú bíróság arra, hogy miért döntött akként, hogy a tanúnak a nyomozás során tett nyilatkozatát veszi figyelembe a tényállás megállapítása során.

A védelem nem csak a titkos információ gyűjtés törvényességét, hanem a lehallgatási anyag elsőfokú bíróság általi értelmezését, az abból levonható következtetések megalapozottságát is vitatta. Az ítéletábra a védelmi érvelést ebben a részében sem osztotta.

Az elsőfokú bíróság indokolásában végig követhető volt, hogy az adott kontextusban elhangzott beszélgetések alapján miért, miből vonta le azt a következtetést, hogy a vádlott és az őt telefonon hívók közt ítéleti bizonyossággal megállapíthatóan kábítószer kereskedéséről volt szó. Megvizsgálva ezt a hanganyagot a beszélgetéseknek nem lehet más tartalmat tulajdonítani, mint, hogy a vádlott és a vele megbeszélést folytató személyek közt adott fajta, adott mennyiségű kábítószer vételének un. virágnyelven történő egyeztetéséről volt szó, amely a hasonló ügyekből is lesűrhetően ezen magatartásra tipikusan jellemző. Nem elvonatkoztatva mindettől a végső következtetéstől, az ítéletábra a törvényszékek egyezően foglalt állást tekintve, hogy azok a mindennapi kapcsolati formákban megszokott kontextusokba nem illeszthetők, csak a fenti indoklás mellett nyernek értelmet.

A tanú 7, **C.C.** és **A.A.** nevek kétségtelenül összekeveredtek, egybemosódtak az ítéletben, azonban ez ítéletábra megítélése szerint az elsőfokú ítéletet nem teszi olyan szinten megalapozatlanná, amely annak hatályon kívül helyezéséhez kellene, hogy vezessen. Az ügy megítélése szempontjából ugyanis nem a vádlottal kapcsolatba lépő személyeknek, hanem az általuk elhangzottaknak van jelentősége, mint ahogy a lehallgatási anyagban a vádlottat hívó más személyek sem kerültek nevesítésre.

A tényállás megállapításához rendelkezésre állt még a szakértői bizonyítási anyag, melyből megállapítható volt, hogy a vádlott lakásán milyen fajtájú, mennyiségű tiszta hatóanyag-tartalmú kábítószer foglaltak le. Az un. biofű mennyiségének meghatározásához két orvos-szakértő is bevonásra került. Az eltérő szakvélemények közül a bíróság a vádlottra legkedvezőbb adatokkal számolt.

A tényállást az elsőfokú bíróság ekként okszerű, logikus bizonyítékértékeléssel, mérlegeléssel megalapozottan állapította meg, melyet a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pont szerint annyiban kell kiegészíteni, illetve pontosítani a fellebbviteli főügyészség indítványának is megfelelően, hogy a házkutatás során a vádlott lakásában 300 CHF-et is lefoglaltak. Ez a tényező nyilván csak kimaradt a tényállási részből, hiszen a törvényszék az ítéletben rendelkezett annak jogi sorsáról.

Ezzel a kiegészítéssel és pontosítással a tényállás teljes mértékig megalapozottá vált, így alapját képezhette a másodfokú bíróság határozatának is.

A tényállás alapján helyesen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére mindkét bűncselekmény vonatkozásában. Hiányos azonban e körben az elsőfokú bíróság ítélete annyiban,

hogyan a próbaidő alatti elítélés esetén nem elegendő a Btk. 66.§ /1/ bekezdés b/ pontja szerint a próbára bocsátást megszüntetni, a Be. 330.§ /4/ bekezdésének rendelkezése alapján a próbára bocsátást kimondó végzést is hatályon kívül kell helyezni mielőtt a bíróság a próbára bocsátással érintett bűncselekményben is bűnösnek mondja ki a vádlottat és vele szemben halmazati büntetést szab ki. Ezért az ítélet tábla ez okból is megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ /1/ bekezdése értelmében, a Tatabányai Járásbíróság 3.Bpk.548/2016/2.szám alatti végzését hatályon kívül helyezte a fenti törvényhely értelmében.

A vádlott jelen ügyben elbírált bűncselekményének megítélése során a megállapított tényállásból kell kiindulni, amely rögzíti, hogy a vádlott a lakásában feltalált, tőle lefoglalt különböző kábítószereseket értékesítés céljából tartotta, adagolta, tárolta, birtokolta a lakásában. Az is bizonyítást nyert, hogy már ezt megelőzően kábítószer értékesítéssel foglalkozott. Az ügyészség cselekmény általi minősítése a bíróságot nem köti, szabadon jogosult eldönteni, hogy a bizonyítás eredményeként megállapított tényállás alapján az adott cselekményt minként minősíti.

A vádlott adott magatartása részét képezte egy folyamatos, haszonszerzésre irányuló kábítószer értékesítési folyamatnak, amely ekként az 1/2007. BJE határozatban kifejtettekre is figyelemmel nem a kábítószer-kereskedelem büntette kísérletét, hanem annak befejezett alakzatát valósította meg, hiszen a kábítószerrel való kereskedés körében minden részecselekmény, a kábítószer értékesítés céljából történő megszerzése, tárolása, a lehetséges vevőkkel kapcsolatos egyeztetés a cselekménynek- függetlenül attól, hogy a lefoglalt kábítószer a vádlott birtokában van, arra nézve a vétel még nem megy teljesülésbe- a kereskedéssel elkövetett magatartás befejezett alakzatának megállapítását eredményezi.

Ezért az ítélet tábla a törvényszék ítéletéből e bűncselekmény vonatkozásában a kísérletre utalást mellőzte.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket lényegében feltárta. Ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott, további súlyosító körülmény, hogy a vádlott a jelen eljárásban terhére rótt bűncselekményt korábbi próbára bocsátással zárult ügyének próbaideje alatt követte el. A Btk. a kábítószer-kereskedelem mellett a 178.§ /6/ bekezdéséből következően már nem rendeli külön bűncselekményként büntetni az elkövető kábítószer fogyasztását, így az, ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is utalt a büntetés kiszabása során értékelendő további súlyosító körülmény.

A vádlott terhére rótt súlyosabb bűncselekményt a törvény 5 évtől 20 évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel rendeli büntetni. Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés kétségtelen, hogy a büntetési tételkeret alsó határához közelít. A kábítószer-kereskedelem büntetettét megvalósító cselekmény megítélése során - ugyan a fentiek szerint annak befejezett alakzatát valósította meg - nem hagyható figyelmen kívül azonban, hogy ténylegesen a lefoglalt kábítószer a forgalomba nem került ki, közvetlenül nem veszélyeztette a védett jogi tárgyat, az egészséget. Mindemellett a cselekmény tárgyi súlyán túl nem hagyható figyelmen kívül a büntetés kiszabása során a fokozatosság elve sem. A vádlottat ez ideig tényleges szabadságelvonással járó büntetésre nem ítélték, így az ítélet tábla megítélése szerint az 5 év 6 hónapi szabadságvesztés sem súlytalan büntetés esetében. A másodfokú bíróság sem talált olyan súllyal bíró körülményt, amely miatt - a másodfokú eljárásban megengedett mértékben - mindenképpen szükséges és indokolt lett volna az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés súlyosítása. Ebből azonban következik az is, hogy a védelmi fellebbezés keretein belül a büntetés enyhítésére sem látott törvényes lehetőséget.

A tényállásból megállapíthatóan a vádlott a kábítószer értékesítése révén 5.000 Ft-hoz jutott hozzá. Erre nézve a Btk. 74.§ /1/ bekezdés a/ pontja a bíróság mérlegelésén kívül eső kötelező vagyonelkobzást ír elő, ennek megfelelően határozott az ítélet tábla a másodfokú határozatban.

A fellebbviteli főügyészség jelezte, hogy a próbára bocsátással zárult ügyben a bíróság elmulasztott rendelkezni a felmerült bünygyi költségről, ezért indítványozta, hogy az ítélőtábla, hogy ennek a költségnek a megfizetésére is kötelezze a másodfokú bíróság a vádlottat. A rendelkezésre álló iratok tartalma alapján megállapítható, hogy a 3.Bpk.548/201662.szám alatti végzésben a bíróság erről a költségről rendelkezett, ennek ellenkezője esetén sem lenne a próbára bocsátás hatályon kívül helyezésével és a próbára bocsátás megszüntetésével érintett bíróság abban az eljárásjogi helyzetben, hogy ezt az esetleges korrekciót az eljárás jelen szakaszában elvégezze.

Tekintve, hogy az elsőfokú ítélet további rendelkezései is törvényesek az ítélőtábla a törvényszék ítéletét egyebekben a Be. 371.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta.

Győr, 2018. június 21.

Dr.Zólyomi Csilla sk. .Takácsné dr.Helyes Klára sk. .Németh Balázs sk.
a tanács elnöke előadó bíró

bíró

Záradék:

Ezt az ítélet és ezáltal a Tatabányai Törvényszék 2018. március 28. napján kelt 3.B.431/2017/25. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2018. június 21.

.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke